

THRILLER

MAGNUS JONSSON

MRCHO
ŽROUTI

NENÁVIST se stupňuje

Sídlo banky SEB ve Stockholmu se ocitne pod palbou odstřelovačů. Před budovou zůstane ležet několik mrtvých, ale pachatelé uniknou. Stalo se snad Švédsko dějištěm dalšího teroristického útoku? Detektivové Rickard Stenlander a Erik Svensson mezi oběťmi brzy nacházejí nečekanou souvislost, na jejímž základě je k případu přizvána také Linn Ståhlová...

„Magnus Jonsson je vynikající spisovatel! Zasazení a popisy jsou tak živé, že jsem si připadal, jako bych se opravdu nacházel ve Stockholmu o pěkném jarním dni. Rozhodně si přečtu další knihu série.“

A Bokaholic Swede

**MRCHO
ŽROUTI**

MAGNUS JONSSON

MRCHO
ŽROUTI

Přeložila Hana Švolbová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Asätarna i Kungsträdgården © Magnus Jonsson

First published by Modernista, 2017

Czech edition published in arrangement with Partners
in Stories in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Translation © Hana Švolbová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-533-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-532-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-122-9 (print)

Prolog

ADOLF BERGSJÖ se rozhlédl. Pomalu se začínal orientovat. Měkké obrysy kolem něj osvětlovala matná záře osamělé pouliční lampy. Snažil se rozpomenout. Přece tu už někdy byl – nebo snad ne? Otřásl se. Pustila se do něj zima a objal se rukama. Marně hledal vodičko v křivolakých zákrutech paměti, které ho zaváděly do slepých uliček. Země pod ním se houpala, chytil se sloupu, aby motání hlavy přešlo. Černočerná tma všude kromě osvětleného místečka pod lampou mu to neusnadňovala. Temnota nenabízela žádný pevný bod, který by mohl potlačit závrať. V té černotě nenašel žádnou záchrannou bóji, které by se mohl chytit. Nerozeznával nic, co by mohlo navést rozum na správnou cestu. Křečovitě svíral sloup a klesl na kolena, protože zem se stále houpala. Vlhké ruce ho na ledovém kovu pálily. Stejně jako když coby malý kluk olízl zamrzlý okap na verandě, který pak maminka musela polít vlažnou vodou, aby se mu odlepil jazyk.

Upíral zrak do tmy.

Nic.

Práci jeho paměti dál ztěžovala skutečnost, že všechno kolem něj postrádalo jasné tvary nebo obrysy a bylo pokryto vysokou, měkkou, oblou sněhovou pokrývkou. V předchozích dnech hustě sněžilo a nezdálo se, že by

mělo přestat. To se dalo považovat za zvláštní vzhledem k tomu, že byla teprve polovina listopadu a Adolf se nenacházel daleko na severu, nýbrž v Solně u Stockholmu. Toho si však Adolf Bergsjö nebyl sám vědom, zatímco mu tající vložky klouzaly po obličejí.

Nevěděl, že tak zmatený je kvůli tomu, že je mu osmaosmdesát a trpí Alzheimerovou chorobou. Často si však byl vědom důsledků nemoci. Jako teď. Byl si jistý, že už to tu začíná poznávat – ale potom jako by ho paměť přestala poslouchat. Vjemy pronikly až do mozku, kde je zachytila nervová vlákna. A pak konec. Dojem už nedokázal zpracovat, ať se snažil sebevíc. Signály se ztratily, než z uzavřených archivů paměti dokázaly něco vyvolat.

Jeho zapomnětlivost by nemusela představovat vážný problém, kdyby nestál ve sněhu, kolem něj nevěřily vložky a on nebyl oblečený jenom v zelené noční košili s natištěným názvem společnosti Care4Me na zádech. Dál na sobě neměl nic, dokonce ani ponožky. Plenu, kterou mu nasadili na noc, si zvládl stáhnout a nechal ji ležet v chodbě zařízení, které stálo sto metrů od místa, kde se právě nacházel. Nepamatoval si už, že právě plná plena, která ho navíc dřela, byla důvodem, proč se v noci vůbec probudil. Také si nevzpomínal, že zvonil na sestru, a že když nikdo nepřišel, sám se pokusil najít záchod. Podvědomě si vybavil, že denní sestry byly v předchozích týdnech vystressované z toho, že spotřebuje tolik plen.

Adolf Bergsjö, který celý život zastával názor, že by se měl každý snažit a nebyť nikomu na obtíž, pochopil, že se noční sestra musí starat o ostatní, kteří její pomoc potřebují víc. O pacienty, kteří jsou opravdu nemocní a nepotřebují jenom pomáhat s vyřizováním svých potřeb.

Potíže nastaly v tu chvíli, kdy se vydal pátrat po toaletě.

Z nějakého důvodu si myslel, že se nachází na chodbě, nikoli na oddělení, ze kterého vyšel, a když už se ocitl za dveřmi, zapomněl, co chtěl vyřídit. Bloudil tam a pokoušel se vzpomenout si, kam jde, což později potvrdily bezpečnostní kamery, zaznamenávající jeho pohyb. Tytéž kamery, které nahradily sestry, jež dřív na každém patře držely noční službu a hlídaly. Když to Adolf nakonec vzdal, zjistil, že si nepamatuje, kde bydlí. Které dveře vedou kam? Je vůbec ve správném poschodí? Všechno vypadalo stejně.

Nakonec došel až k automatickým posuvným dveřím u východu, které se otvíraly pouze zevnitř. Když vyšel na kamenem vydlážděnou přístupovou cestu před pečovatelským domem, kde sníh roztál, nebyl si Adolf Bergsjö ani za mák vědom toho, že v tu chvíli učinil zásadní krok ve svém životě. Neznepokojovalo ho ani to, že rázně vykročil vstříc blížící se smrti.

Na nahrávkách z bezpečnostních kamer zodpovědné osoby následujícího dne sledovaly, jak Adolf Bergsjö zmateně přechází tam a zpět před vstupem a ve tváři má výraz, který zřetelně prozrazuje překvapení z toho, že se náhle ocitl v mrazivé zimě. Záběry ukazovaly, jak trhavými kroky přešlapuje, zastavuje se a klopí hlavu, pohupuje se ze strany na stranu a rukama se objímá. V pozadí bylo jasně vidět, že nehybné posuvné dveře domova jeho přecházení vůbec nezajímalo. Nepohnuly se ani o milimetr. Nahrávka končí tím, že Adolf Bergsjö mizí ze záběru do tmy.

Otřásl se a opět se chabě pokusil učinit pár kroků ve sněhu. Tam ve tmě přece stojí, pohřbená pod sněhem, lavička, na které sedával v létě? Je ale opravdu doma? Nebo si

vybavil lavičku v parku v Sale? Před domem jeho rodičů ale nestála lampa, a tak jde možná spíš o nějaké místo v parku Vita bergen nedaleko jeho bydliště.

Jako by laserový nůž náhle uvolnil z mozkové kůry nějaký fragment, najednou si vzpomněl. Ta lavička přece nepatří do parku Vita bergen. Vždyť už tam nebydlí. Došlo ke změně – jak to nazvali – adresy, kde bydlel celý život. Teď žije v nějakém zařízení. Nebo v domově, to zní líp.

Adolf pohlédl na své holé nohy a bosá chodidla zaborená ve sněhu. Už mu nebyla zima. Cítil spíš příjemné teplo. Proleženiny, které ho jinak neustále trápily, také nevnímal. Ve tmě se posadil. Potom si lehl do sněhu, který ho přijal jako otevřená náruč. Měkce jako peřina se vytvaroval podle jeho těla. Když sníh prosákl noční košilí, ucítil chlad. Ale byl příjemný. Díky němu zmizely bolesti nohou.

Podíval se do tmy. Prožil hezký život. Měl manželku a děti. Živil se poctivě jako tesař. V práci poznal dobré, opravdové přátele. Rozhodl se však rozloučit. Nikoli s Kerstin, která zemřela už před deseti lety, ale s dětmi. Chyběly mu. Vzpomínal, jak byly malé. Kupodivu se mu z paměti nořily běžné, bezvýznamné zážitky z jejich raného dětství. Jak se učily jezdit na kole na cestě za domem. Jak si syn míchal k snídani müsli s marmeládou. Dceřiny okopané lakýrky. Nicméně bylo složitější sledovat, co děti dělaly v dospělosti.

Zavřel oči a cítil sníh na víčkách. Potom na vnitřní straně spatřil třpytivé hvězdy. Nevěřil v Boha, takže nic takového neprožíval. Nebo že by ano? Pokynul mu Ježíš? Nebo na něj čekali jenom tatínek s maminkou? Anebo Kerstin, která opatrně bubnovala špičkami prstů na jeho

tenkou, chladnou kůži? Dál se Adolf Bergsjö ve svém dumání nedostal, neboť všechno zčernalo. Ve sněhu usnul.

Teprve čtvrtý z procházejících pejskařů si následujícího rána všiml podivně tvarované závěje, kterou označoval jeho kokršpaněl.

Kapitola 1

Pátek – den první

AMID POHLEDEM klouzal po rozlehlých větvích v korunách lip. Vyřezaná linie ve špicích stromů pokračovala až na protější stranu parku Kungsträdgården. Vukacerka a Hannibal by s prací Švédů měli být spokojení. Zdálo se, že palebná linie je dokonale přímá. Amid uznale pokýval hlavou. Co se zbylého okolí týkalo, mohl by si přát víc. Ve Stockholmu byl poprvé. Nemohl říct, že by si návštěvu užíval. Spíš naopak. Kdyby si mohl vybrat, radši by zůstal v Kodani.

Nikdy neměl rád cestování. Touhu po dálkách si už dokonale naplnil, když jako dítě utekl z Libanonu. Od té doby oceňoval jistotu v tom, že se nemusí pohybovat příliš daleko od svého nového domova v Dánsku – od čajovny v Nørrebro, od parku v Enghave, kde se hrají vrhcáby, od prodejny kebabu v ulici Istedgade, od jatek, kde se ručně vyrábí tuniské klobásky merquez, a od obchodů s tureckým nápojem ajran. Obvykle také nikdo nepožadoval, aby Amid někam jezdil. Jeho schopnosti nacházely nejčastěji nejlepší využití na domácím hřišti. Tentokrát šlo ale o velmi důležitý úkol. Nesmělo dojít k chybě. Ne jako posledně.

V květnu svého protivníka podcenili. Amid také. Vůbec si nedokázal představit, že by jediný člověk mohl způsobit

tolik škody za tak krátkou dobu. Vlastenecká fronta se svými investicemi ve Švédsku se zhroutila jako domeček z karet. Jejího vůdce Jörgena Krantze zavřeli na doživotí za vraždu policisty. Toho dlouho neuvidí. Jörgenovy dychtivé pokusy založit místo toho z vězení s ostrahou Novoárijské bratrstvo by jim příliš neposloužily. Spíš naopak, obyčejné lidi děsil výhružný vzhled členů gangu. Kriminálníci s ostříhanými vlasy, potetovanými anabolicnými pažemi a vytetovanými tribalovými motivy na krku. Něco takového právě teď nepotřebovali.

Veškerá ideologická a ekonomická podpora, kterou Vlastenecké frontě poskytli, přišla vniveč. Nicméně i když v této investici přišli o miliony, největší ztrátou nebyly výdaje, ale zastavení ideologického pokroku. Peněz měli navzdory všemu dost.

Zapálení Švédové se nyní rozptýlili jako nespasené duše bez domova a nebyl nikdo, kdo by je vedl. Ačkoli se zdálo, že počet vlastenců během posledního roku ve Švédsku rostl, nebyli nijak koordinovaní. Možná s výjimkou Hnutí odporu, jeho členů je však pořád moc málo a jsou příliš náladoví. Bohové, nebo spíš Bůh, by měli vědět, že budou mít co dělat, když budou chtít dát potápějící se švédskou loď znovu do pořádku. Pokud by to vůbec stálo za tu námahu.

Amid pohlédl na hodinky.

Ještě patnáct minut.

Otřásl se. Přitáhl si kabát z alpaky těsněji k tělu. Kodaň sice není žádné slunné lázeňské město, počasí ve Stockholmu je ale rozhodně mnohem horší. Možná kvůli mlze toho pošmourného listopadového pátku se nedokázal zahřát. Ledová vlhkost jako by se prokousávala oblečením a nevzdávala se, dokud tělo nepromrzne úplně.

Ke všemu ty špinavé hnědé haldy sněhu na chodnících připomínaly splašky z latrín na golanské frontě, na místě, na které se Amid snažil zapomenout. Možná se někdo tam nahoře snažil zdůraznit, v jakém podělaném městě se ocitl. Nebyl tu ovšem na dovolené, takže to prostě musel skousnout.

Uskočil zpět, ale už bylo pozdě. Projíždějící ekobus rozstříkl vodopád břechky, která mu přistála na nohou. Tající voda prosákla skrz švy kožených bot. *Sníh v listopadu*, pomyslel si, *to je pěkná pitomost*. Nasupeně si opucoval nohavice. Nesmí se přestat soustředit. Ze stínu veřejného záchodku sledoval vstup do hlavního sídla banky SEB na protější straně ulice. Pompězní vchod se před ním tyčil ze svého neuvěřitelně divného – jak se na Švédsko sluší – zasazení v okolí. Ačkoli si Amid vstup do banky teď prohlížel už počtvrté, pořád se divil. Nad vchodem bankovního paláce na jedné z nejlepších adres ve Stockholmu visela z hroznu žena s provokativně odhaleným klínem a rovněž nahým poprsím. Její mohutná stehna se navíc hadovitě proplétala dveřmi a mizela v prostoru banky. Byla to nepochopitelná řeč symbolů, která byla Amidovu libanonskému původu naprosto vzdálená. Pokud se tu pokusili zobrazit mořskou pannu, pak by tu mohlo být jisté spojení s Dánskem – v tom případě však nedokázal pochopit, proč ji tedy posadili nad vchod do nějaké švédské banky.

Podíval se na hodiny na telefonu a čas porovnal s pozlacenými ručičkami na věži kostela svatého Jakuba, který stál šikmo za ním. Už byl skoro čas. Hodiny ukazovaly 16:25. Ze dveří vycházeli vždy ve stejný čas, v 16:30.

Byl klidný. Všichni zúčastnění přesně věděli, co mají dělat. Vybavení přizpůsobili nastávajícímu soumraku.

Opět začal pozorovat fasádu hlavního sídla SEB. I na zdech se skvěly opulentní sochy: byli tu zastoupení kupec, řemeslník, námořník a další příslušníci historických povolání. Úplně vpravo si mezi sebou dva bankéři dělili svět. *Vypadají jako Židi*, napadlo ho. Tady aspoň umělec ztvárnil pravdivý obraz světa. Amid sám dobře znal *Protokoly sionských mudrců*. Že Židé konspirují proto, aby získali vládu nad světem, je fakt. Nepřímo i kvůli tomu byl tady. Amid ovšem netušil, že on a zesnulý autor soch, Carl Milles, byli ve své ideologické analýze v zásadě zajedno.

Ještě dvě minuty do půl páté. Znovu se otočil na kostel svatého Jakuba, ale v malé kupoli na vrcholu věže nedokázal nikoho zahlédnout. A tak to přesně mělo být. Vytočil na mobilu s předplacenou kartou uložené číslo a poslouchal vyzvánění.

Ještě minuta.

Hannibal a Vukacerka pohlédli na kostel svatého Jakuba. Rezavě červené zdi jako by se na ně valily. Drželi se ve stínu vedle masivně vyřezávaných dubových dveří. Oba nesli černý vojenský batoh TacGear, byla to stejná značka, jakou používají policisté v Dánsku. Do batohů se vešlo všechno, co potřebovali. Podívali se na hodiny na mobilu. Ještě pět minut.

Kousek od nich prošla světlovlasá žena. Vukacerka se nedokázala přestat divit tomu, že všichni ti blondatí lidé, které v posledních dnech viděla, s ní mají společný původ. Ona přece také nepřímo pocházela z árijské větve, prostřednictvím gótských kmenů, které se kdysi usadily v Chorvatsku. V tomto bodě vždy naprosto souhlasila s dědečkem: je vyloučené, že by rodina pocházela z nějaké jiné rasy, určitě ne z těch komunistických srbských

Slovanů, bez ohledu na to, co se jim snažil namluvit Tito. Nicméně tohle patřilo k jiné době a ona už na to dávno nemyslela. Nemohla si dovolit nechat se rozptýlit vzpomínkami na hádky, které provázely celé její dětství u prarodičů. Neustále se opakující diskuse u večeře, při nichž se do nejmenších detailů probíraly rozdíly mezi tím, co je chorvatské a co srbské.

Pozorovala lidi v parku Kungsträdgården, kteří pospíchali v předvánočním šumu – nezdálo se, že si jsou vědomi oné velké hrozby, které čelí. Islamizace probíhá naplno a oni bloudí jako ztracené ovce, pravděpodobně přemýšlí o blížících se svátcích a dárcích pro děti. Zjevně nikdo neocení to, co má, dokud to neztratí. To je možná důvod, proč tu je ona. Aby pomohla tento vývoj napravit a zastavit invazi. Ačkoli právě tento chirurgický zákrok je nejspíš jenom nepodstatná malá část dlouhodobé práce.

Jeden steh.

Tak to obvykle bylo, když ji a Hannibala povolali. Ani tentokrát neznala žádné podrobnosti. Věděla jen to, co bylo nutné pro vykonání úkolu.

Sama vyrostla s tím, že neustále obhajovala své dědictví ve stínu občanské války v devadesátých letech. Stejně jako všechny generace v Chorvatsku před ní. Nikdy nemohli nic považovat za dané. V tom vlastně musela dát za pravdu srbským četníkům. Nakonec největší hrozbu rozpadající se Jugoslávie představovali muslimové.

Hannibal se na ni obrátil a dvěma prsty naznačil, že se vzápětí přesunou do kostela. Vypadal tak, jak Vukacerka doufala, že v budoucnu bude vypadat většina lidí. Lehce nazrzlé blond vlasy a jasně modré oči. Vysoký a statný. V jejích očích skvěle zosobňoval vikinský odkaz. Roz-

díl mezi nimi dvěma nemohl být větší. Ona sama měla i přes svůj gótsko-árijský původ tmavé oči, černé vlasy a se svými sto šedesáti centimetry byla navíc nezvykle malá. Zdánlivou nepatřičnost však kompenzovala tím, že v tom, co dělala, byla nejlepší, což jí v organizaci vyneslo zasloužený respekt. Aspoň u většiny jejích členů. I z toho důvodu teď procházela portálem kostela svatého Jakuba. Už od pěti let ji dědeček učil, jak se stát jedním z nejlepších odstřelovačů v Evropě. Byla tehdy stejně stará jako děti, které děda trénoval v hnutí Ustaška Mladež v předchozí válce. Děti, které později vstoupily do elitních jednotek Crna Legija, černé legie, a které bojovaly proti Židům a komunistům. Dědeček už byl starý, když s ní začal, ale znalosti a trpělivost neztratil. Věděla, že se o jeho odkaz stará dobře. Líp než většina ostatních. Věděla také, že Hannibal, který mlčky kráčel vedle ní, je nejslabším článkem jejich zásahové jednotky, navzdory svému respekt vzbuzujícímu vzhledu. Jediné, co měl, bylo vzdělání z vojenské vysoké školy v Kodani a půlroční praxe v jižním Afghánistánu, kde v provincii Hílmand velel skupině odstřelovačů předsunuté operační základny Armadillo. Přesto ho vybrali, aby zákrok vedl.

Zhluboka se nadechla a dlaněmi se silně udeřila do tváří, když za ním vcházela do kostela. Pálilo to, jak se krev vlila do tenkých cévek. Musela být ve střehu.

Když vešli do kostela, několik vteřin nehybně stáli a nechali oči, aby si zvykly na tlumené světlo. Budova nebyla úplně prázdná. Zcela vepředu v kostelní lodi seděly dvě dámy a u oltáře s fotoaparátem v ruce stál asi nějaký turista. Všichni k nim byli otočení zády a věnovali se svým záležitostem. S Hannibalem na okamžik zaváhali a potom se v kostele začali rychle pohybovat, skrytí za

sloupy. Už nebyli tím zamilovaným párem v pestrobarevných bundách na víkendovém výletu, jako když v předchozích dnech v objetí zkoumali okolí kostela – teď byli úderná jednotka. To jí připadalo rozhodně lepší.

Napětí jí zostrilo smysly, když za černě oděným Hannibalem stoupala po schodech do věže. Středověké dřevěné dveře, které vedly do prostoru kostela, snadno vypáčili už o den dřív. V úzkém prostoru splynula s tmou. Šli na věc. Rovnováha se vrátila a Hannibal se opět stal pouze jejím sotva rovnocenným kolegou. Hon započal. Rychle mířili k vikýři na konci schodiště. Příkrčení prolezli otvorem, každý si vybral jeden oblouk a rychle se schoulili vedle sebe a batohy položili před sebe. Otevřený prostor ve věži nebyl velký, ale stačil na to, aby si rovně lehli a namířili zbraně ven. V obloucích špičky věže nebyla žádná okna. Jenom dlouhé kamenné zábradlí, které neopatrnému jedinci bránilo přelézt přes okraj a spadnout padesát metrů na zem. Otvory v zábradlí byly dostatečně velké na to, aby jimi mohli namířit hlavně zbraní, zatímco ona a Hannibal můžou zůstat schovaní. Věží se zlověstně proháněl vítr a na pár vteřin ji znepokojilo pomyšlení, že masivní kupole nad ní, kterou držely sloupy věže, se začne kývat. Když uvolnila stahovací šňůru na batohu, chladný vítr jí ovanul tvář. Metr od ní udělal Hannibal totéž.

Žádné zbytečné pohyby.

Žádné řeči.

Podívala se otvorem ve věži dolů směrem k parku a pohledem pátrala mezi korunami stromů. Linie byla přímá. Švédové včera večer odvedli s měřidly obratnou práci, pomyslela si a přišroubovala hlaveň k pažbě. Nad ulicí Kungsträdgårdsgatan se vznášela slabá záře poulič-

ních lamp. Zavřela oči a vychutnávala si tíhu zbraně v ruce. Chladný, hladký povrch jí jemně spočíval na kůži. Vůně zbraně byla příjemná.

Vždy používali nejlepší dostupnou zbrojní techniku, totiž Accuracy Internationall PSG1, přestože vzdálenost dvou set deseti metrů by neměla být problém ani s jednoduššími modely. Právě v tomto případě vlastně musela přiznat, že Švédové nijak nezasпали – model odstřelovací zbraně, který objednala švédská armáda, byl ten nejlepší, s jakým kdy trénovala. Optika Hensoldt se zvýšenou citlivostí na světlo v puškohledu se dokonale hodila pro slabé listopadové světlo.

Koutkem oka zahlédla Hannibala, jak upevňuje opěrku zbraně. Navyklými pohyby přišroubovala k botičce pažby prodlužovací podložky. Nedalo se nic dělat, v její velikosti se zbraně nevyrábějí. Přesto to nemělo vliv na přesnost.

Zkalibrovali optiku pomocí balistických karet a do zásobníku vložili podkaliberní munici. Menší střely zvolili záměrně. Počáteční rychlost bude vyšší, aniž by odpor vzduchu zkreslil dráhu střel a vytvořil protivítr. Projektily plnou silou vrazí do měkkých cílů maximálně s milimetrovou odchylkou od středu záměrného kříže v hledáčku. Pokud vůbec. Cíle budou mrtvé, než dopadnou na zem.

S cvaknutím posunula náboj do komory. Potom čekali. Tušila, že ji Hannibal po očku sleduje, aby zjistil, jestli dokončila přípravy. Proti práci s ním nic nenamítala, několikrát ji ale vytočilo, když nedokázal přiznat, že ona je zkušenější. Navíc jí vadil jeho šovinistický názor na ženy. Věděla, že se o jejích schopnostech vyjadřoval hanlivě, když si myslel, že nestojí poblíž. Před mužskými kolegy naznačoval, že ona má jako žena nejspíš vrozenou bio-